

**Protokół nr 44/2013
z posiedzenia Komisji Praworządności i Bezpieczeństwa
Rady Miejskiej Wrocławia
z 15 kwietnia 2013 r.**

BRM-ZKO.0012.12.4.2013

Posiedzenie Komisji prowadził przewodniczący Krzysztof Kilarski.
Na ogólną liczbę 5 radnych, obecni byli wszyscy radni – członkowie Komisji.
Lista osób spoza Komisji, które uczestniczyły w posiedzeniu, stanowi załącznik nr 1 do niniejszego protokołu.

Porządek posiedzenia:

I. Zaopiniowanie sprawozdań i informacji:

1. roczne sprawozdanie i informacja Komendanta Miejskiego Policji we Wrocławiu za 2012 rok – **druk nr 1028/13;**
2. informacja Komendanta Miejskiego Państwowej Straży Pożarnej we Wrocławiu za 2012 rok – **druk nr 1030/13;**
3. sprawozdanie z realizacji programu „Poprawy bezpieczeństwa we Wrocławiu w latach 2009 - 2012” przez Straż Miejską Wrocławia w roku 2012 oraz sprawozdanie z realizacji zadań służbowych Straży Miejskiej Wrocławia – rok 2012;
4. informacja Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu za rok 2012 – **druk nr 1031/13;**
5. informacja Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego za 2012 rok – **druk nr 1027/13;**
6. informacja Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska za 2012 rok – **druk nr 1107/13;**
7. roczne sprawozdanie z realizacji zadań Wydziału Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego UM w roku 2012.
8. sprawozdanie ogólne z realizacji zadań programu „Poprawy bezpieczeństwa we Wrocławiu w latach 2009 - 2012”.

II. Zaopiniowanie projektów uchwał w sprawie:

1. przystąpienia do Stowarzyszenia Gmin i Powiatów Aglomeracji Wrocławskiej – **druk nr 1033/13;**
2. wieloletniego programu współpracy Miasta Wrocławia z organizacjami pozarządowymi w latach 2013 – 2017 – **druk nr 1037/13;**
3. sprawozdanie z realizacji programu współpracy Miasta Wrocławia z organizacjami pozarządowymi w roku 2012,

III. Rozpatrzenie wezwań i skarg:

1. wezwania pana [REDAKTED] do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego północnej części zespołu urbanistycznego Złotniki we Wrocławiu – **druk nr 1032/13;**
2. skargi pani [REDAKTED] na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1113/13;**
3. skargi pani [REDAKTED] na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1112/13;**

4. skargi pani [REDAKTOWANE] na Komendanta Straży Miejskiej – **druk nr 1108/13.**
5. skargi pana [REDAKTOWANE] na Komendanta Straży Miejskiej – **druk nr 1109/13.**
6. skargi Wspólnoty Mieszkaniowej przy [REDAKTOWANE] na Dyrektora Zarządu Zaso-
bu Komunalnego – **druk nr 1110/13.**
7. skargi Stowarzyszenia Zrzeszenie Aktywistów na rzecz budowy i eksploatacji
Dróg w Polsce na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta – **druk nr 1111/13.**
8. skargi pana [REDAKTOWANE] na Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy i Dy-
rektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej – **druk nr 1114/13.**
9. wniosku pani [REDAKTOWANE] – **druk nr 1021/13.**

IV. Sprawy bieżące:

1. Odpowiedź Pana Zbigniewa Słysza, Komendanta Straży Miejskiej dot. pisma Rady Osiedla Huby z dnia 21 lutego 2013r. w sprawie poprawy bezpieczeństwa wokół żłobka nr 11 przy ul. Hubskiej 39.
2. Pismo Przewodniczącego Rady Miejskiej, Pana Jacka Ossowskiego z dnia 02.04.2013 – BRM.ZPP.0006.1.74.2013.ES, w sprawie procedury i określenia ka-
lendarza w zakresie postępowania dot. udzielenia absolutorium Prezydentowi Wro-
cławia.
3. Sprawozdanie z efektów pracy organizatora rodzinnej pieczy zastępczej (**pismo
do wiadomości Komisji**).

V. Przyjęcie protokołu:

- nr 43/13 z dnia 18 marca 2013r.

VI. Wolne wnioski.

Ad. I.

W tym miejscu Komisja po wysłuchaniu sprawozdań i informacji służb, in-
spekcji i straży, postanowiła zaopiniować następujące dokumenty:

1. roczne sprawozdanie i informacja Komendanta Miejskiego Policji we Wrocławiu
za 2012 rok – **druk nr 1028/13** - postanowiła w głosowaniu (za – 4, przeciw – 0,
wstrzymało się – 0 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;
2. informacja Komendanta Miejskiego Państwowej Straży Pożarnej we Wrocławiu
za 2012 rok – **druk nr 1030/13** - postanowiła w głosowaniu (za – 4, przeciw – 0,
wstrzymało się – 0 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;
3. informacja Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu za rok 2012 – **druk nr 1031/13** – postanowiła w głosowaniu (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0
radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;
4. informacja Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego za 2012 rok –
druk nr 1027/13 - postanowiła w głosowaniu (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało
się – 0 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;
5. informacja Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska za 2012 rok – **druk
nr 1107/13** - postanowiła w głosowaniu (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0
radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały.

Ponadto Komisja zapoznała się i przyjęła do wiadomości sprawozdanie z realizacji
programu „Poprawy bezpieczeństwa we Wrocławiu w latach 2009 - 2012” przez
Straż Miejską Wrocławia w roku 2012, sprawozdanie z realizacji zadań służbowych
Straży Miejskiej Wrocławia – rok 2012 oraz roczne sprawozdanie z realizacji zadań
Wydziału Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego UM w roku 2012 i sprawoz-
danie ogólne z realizacji zadań programu „Poprawy bezpieczeństwa we Wrocławiu
w latach 2009 - 2012”.

Ad. II.

Następnie Komisja zaopiniowała projekty uchwał w sprawie:

1. przystąpienia do Stowarzyszenia Gmin i Powiatów Aglomeracji Wrocławskiej –
druk nr 1033/13 - postanowiła w głosowaniu (za – 2, przeciw – 1, wstrzymał się
– 1 radny) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;

2. wieloletniego programu współpracy Miasta Wrocławia z organizacjami pozarządowymi w latach 2013 – 2017 – **druk nr 1037/13** - postanowiła w głosowaniu (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;

3. sprawozdania z realizacji programu współpracy Miasta Wrocławia z organizacjami pozarządowymi w roku 2012, Komisja przyjęła do wiadomości przedmiotowy dokument.

Ad. III.

Kolejnym punktem było rozpatrzenie następujących skarg i wezwań:

1) wezwania pana [REDAKTOWANO] do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego północnej części zespołu urbanistycznego Złotniki we Wrocławiu – **druk nr 1032/13**. Pismem z dnia 12 września 2012 r., Pan [REDAKTOWANO] (dalej: „Wzywający”) wezwał Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa w trybie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. Wzywający wskazał, iż jako właściciel zabudowanej nieruchomości gruntowej o numerze ewidencyjnym 70/5 i 70/7, AM-11, obręb Złotniki, znajdującej się przy ul. [REDAKTOWANO] we Wrocławiu (dalej: „Nieruchomość”), wnosi o usunięcie naruszenia prawa stwierdzonego w planie zagospodarowania przestrzennego, uchwalonego przez Radę Miejską Wrocławia dla północnej części zespołu urbanistycznego Złotniki w dniu 06.07.2006 r., jako akcie prawa miejscowego, w zakresie dotyczącym dopuszczenia lokalizacji usług wyłącznie na pierwszej kondygnacji budynków mieszkalnych, nie dopuszczenia lokalizacji wolnostojących budynków gospodarczych, oraz ustalenia nieprzekraczalnej linii zabudowy w odległości 20 metrów od wschodniej granicy działki. Wzywający wyjaśnił, iż jako inwestor, w dniu 28.01.2000 r. uzyskał decyzję o warunkach zabudowy nr 171/IV/2000, określającą przedmiotowy zakres inwestycji na Nieruchomości, polegającej na budowie budynku z pomieszczeniami gospodarczymi, punktem usługowym renowacji mebli i garażem na samochody osobowe oraz infrastrukturą. Decyzja w przedmiocie pozwolenia na budowę w powyższym zakresie została wydana w dniu 31.12.2001 r. Następnie w toku realizacji inwestycji wydany został szereg decyzji zmieniających pozwolenia na budowę. Wzywający wskazał, iż na skutek wprowadzenia planu zagospodarowania przestrzennego nie może on wzniesionych budynków użytkować zgodnie z pierwotnym przeznaczeniem, ustalonym w decyzji o warunkach zabudowy, natomiast przesunięta linia zabudowy do 20 metrów od granicy działki uniemożliwia mu wykorzystanie znacznej części działki na cele dalszej rozbudowy. W ocenie wzywającego, powyższe wskazuje na fakt, iż został on na skutek decyzji administracyjnych „wywłaszczony” z praw nabytych. W odpowiedzi na powyższe, pismem z dnia 03.04.2013 r. Biuro Rozwoju Wrocławia wskazało, iż pan [REDAKTOWANO] otrzymał decyzję o pozwoleniu na budowę nr 2906/IV/2001 z 31.12.2001 r. i zatwierdzeniu projektu budowlanego budynku z pomieszczeniami gospodarczymi, punktem usługowym renowacji mebli i garażem na samochody osobowe oraz infrastrukturą, wydaną przed podjęciem prac planistycznych i uchwaleniem planu miejscowego. Rozbieżność ustaleń planu miejscowego z warunkami w/w decyzji o pozwoleniu na budowę nie uniemożliwia realizacji zgodnej z nią inwestycji, bowiem zgodnie z art. 65 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U.2012.647 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”) ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę nie podlega wygaszeniu, mimo że jej ustalenia nie są zgodne z zapisami uchwalonego dla tego terenu planu miejscowego. Prawomocna decyzja o pozwoleniu na budowę stanowi podstawę do realizacji zamierzeń inwestycyjnych. Nie można więc uznać, za naruszenie interesu prawnego nieuwzględnienia w ustaleniach planu miejscowego rozstrzygnięć ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę. Ponadto w trakcie opracowywania miejscowego planu zagospodarowania terenu sporządzono szczegółową inwentaryzację urbanistyczną i fotograficzną, zebrano niezbędne materiały planistyczne oraz przeprowadzono wnikliwe analizy dotyczące możliwości zagospodarowania terenu z uwzględnieniem własności nieruchomości, zainwestowaniu terenu i wydanych decyzji. Ponadto wskazano, iż plan sporządzono zgodnie z wymaganą procedurą formalno-prawną, gwarantując społeczeństwu czynny udział w procesie planistycz-

nym poprzez możliwości złożenia wniosków do projektu planu, uczestnictwo w dyskusji publicznej nad rozwiązaniami przyjętymi w projekcie planu i możliwość złożenia uwag dotyczących projektu planu wyłożonego do publicznego wglądu. Z powyższych względów Biuro Rozwoju Wrocławia stanęło na stanowisku, iż brak jest podstaw do uwzględnienia wezwania do usunięcia naruszenia prawa. W ocenie Komisji istotne znaczenie w niniejszej sprawie ma treść art. 65 ust. 2 Ustawy, według którego, w przypadku gdy uchwalono dla określonego terenu miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, nie stwierdza się wygaśnięcia decyzji o warunkach zabudowy jeżeli została wydana ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę. Tak więc strona dysponująca ostateczną decyzją o pozwoleniu na budowę jest w pełni uprawniona do jej wykonywania mimo, że obowiązuje już plan miejscowy wprowadzający odmienne rozwiązania w zakresie przeznaczenia terenu. Służy to przede wszystkim ochronie praw nabytych z ostatecznej decyzji administracyjnej, na które powoływał się Wzywający. Uwzględniając powyższy przepis, trzeba dojść do wniosku, że organy gminy uchwalając plan miejscowy, mają pełną wiedzę o tym, że przedtem została wydana decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, odmiennie ustalająca sposób zagospodarowania przestrzeni i w oparciu o taką decyzję wydano pozwolenie na budowę, a wspomniana decyzja o warunkach zabudowy nie będzie podlegała wygaszeniu, pozostając w obrocie i wiążąc organ budowlany. Decydując się na wprowadzenie do planu miejscowego zapisów niezgodnych z taką decyzją organ gminy ma zatem świadomość, że zamierzenie budowlane będzie realizowane nie według tego, co ustalono w planie, lecz według tego, co określono w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu i w pozwoleniu na budowę (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 września 2010 r. VII SA/Wa 456/2010). Należy dodać, że z żadnego przepisu powszechnie obowiązującego prawa nie wynika obowiązek uwzględniania w planie zagospodarowania przestrzennego, postanowień decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania przestrzennego lub pozwolenia na budowę. Jak wskazano wyżej, uprawnienia adresata decyzji o pozwoleniu na budowę jako prawa nabyte są chronione prawem i to niezależnie od ustaleń nowego planu zagospodarowania przestrzennego, a inwestor posiadający ostateczną decyzję o pozwoleniu na budowę może realizować planowaną przez siebie inwestycję. Podkreślić w tym miejscu jednak należy, iż każde zamierzenie inwestycyjne, w tym zmiana ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę podlega rozpoznaniu na podstawie obowiązujących przepisów, w tym przepisów aktów prawa miejscowego, czyli także planu zagospodarowania przestrzennego. Każde zatem wystąpienie o zmianę pozwolenia na budowę po uchwaleniu planu zagospodarowania przestrzennego spowoduje, iż nie będzie ono rozstrzygane w oparciu o wydaną przed uchwaleniem planu decyzję o warunkach zabudowy. Ponadto gwarancje prawne dla właściciela nieruchomości, z której korzystanie w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem, w związku z uchwaleniem planu miejscowego, stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone przewiduje art. 36 Ustawy. W w/w przypadku właściciel nieruchomości może żądać od gminy odszkodowania za poniesioną rzeczywistą szkodę albo wykupienia nieruchomości lub jej części. W myśl zaś ust. 2 art. 36 Ustawy, realizacja w/w roszczeń może nastąpić również w drodze zaoferowania przez gminę właścicielowi nieruchomości zamiennej. Biorąc pod uwagę powyższe wezwanie do usunięcia naruszenia prawa należy uznać za niezasadne. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

2) skargą pani [REDAKTOWANE] na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1113/13**. Pismem z dnia 8 lutego 2013 r. Pani [REDAKTOWANE] (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę dotyczącą niedopełnienia obowiązków przez Gminę Wrocław poprzez nie wykonanie uchwały Rady Miejskiej Wrocławia nr XIX/603/00 z dnia 23 marca 2000 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla Osiedla Osiniec we Wrocławiu (dalej: „Uchwała”). Uzasadniając skargę Skarżąca podkreśliła, iż w §18 ust. 13 Uchwały ustalono klasę ulicy dojazdowej oznaczonej na rysunku planu symbolem 5KD. W ocenie Skarżącej tak oznaczona kategoria rozstrzyga, iż wskutek uchwalenia planu ustalono kategorię drogi publicznej, a konsekwencją tego jest przejęcie przez

Gminę Wrocław pod drogi oznaczonych w planie symbolem KD gruntów oraz wybudowanie tej drogi. Z powyższego wynika obowiązek Gminy Wrocław - jako właściciela przejętych terenów, do złożenia wniosku o ujawnienie praw w księgach wieczystych, a to na podstawie art. 98 pkt 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami z dnia 21 sierpnia 1997 r. oraz ustawy o księgach wieczystych i hipotece z dnia 6 lipca 1982 r., który nie został wykonany. Ponadto Gmina Wrocław nie dopełniła obowiązku określonego przez ustawę z dnia 17 maja 1989 r. prawo geodezyjne i kartograficzne poprzez zaniechanie ujawnienia zmian właścicielskich w ewidencji gruntów i budynków. Z wyjaśnień Prezydenta Wrocławia, zawartych w piśmie z dnia 14 marca 2013 r., wypływa wniosek, iż przypisanie terenowi przeznaczonemu na komunikację klasy drogi, w przypadku analizowanego planu - ulicy klasy dojazdowej - nie wynika fakt, że dana ulica ma być ulicą publiczną. W planie osiedla Osiniec zasady obsługi w zakresie komunikacji dotyczące oznaczenia ulic, uregulowane są w § 18 ust. 1 do 14 Uchwały. Ulica dojazdowa 5KD, o charakterze sięgaczowym, służy tylko obsłudze komunikacyjnej budynków wzdłuż niej położonych, dlatego też nie zachodzi uzasadnienie włączenia jej do układu komunikacyjnego dróg publicznych. W zaistniałym stanie prawnym z chwilą wydzielenia geodezyjnego gruntów przeznaczonych pod ulicę oznaczoną w miejscowym planie symbolem 5KD, dokonanego na wniosek ich właścicieli, nie nastąpiło przejście z mocy prawa własności nieruchomości na Gminę Wrocław. Z uwagi na powyższe, zarzuty naruszenia przepisów wskazanych przez Skarżącą należy uznać za nieuzasadnione. Stosownie bowiem do treści art. 98 o gospodarce nieruchomościami z dnia 21 sierpnia 1997 r. tylko działki gruntu wydzielone pod drogi publiczne przechodzą, z mocy prawa, odpowiednio na własność gminy, powiatu, województwa lub Skarbu Państwa, z dniem z którym decyzja zatwierdzająca podział stała się ostateczna albo orzeczenie o podziale prawomocne. Przedmiotowe działki gruntów zajętych pod opisywaną drogę nie zostały zatem wydzielone pod drogę publiczną, a tym samym nie przeszły z mocy prawa na własność Gminy Wrocław. W związku zatem z brakiem zmian własnościowych gruntów brak było podstaw do wystąpienia przez Gminę Wrocław z wnioskiem o wpis prawa własności gminy do gruntów zajętych pod ulicę dojazdową 5KD do księgi wieczystej oraz ewidencji gruntów i budynków. Komisja podziela interpretację zawartą w wyjaśnieniach Prezydenta Wrocławia, co oznacza, że skarga nie znajduje uzasadnienia. Ponadto należy wskazać, iż Skarżąca złożyła już uprzednio, tj. 17 kwietnia 2012 r. skargę w tym samym przedmiocie, która została uznana za bezzasadną. W związku z powyższym, a także biorąc pod uwagę fakt, iż skarga z dnia 8 lutego 2013 r. nie wskazywała nowych okoliczności w sprawie, na podstawie art. 239 k.p.a dopuszczalne jest podtrzymanie poprzednio zajętego stanowiska w sprawie z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania Skarżącej. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za - 3, przeciw - 0, wstrzymał się - 1 radny), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi. Jednocześnie Komisja postanowiła wnioskować o dokonanie zmian w projekcie uchwały w następującym zakresie:

- w podstawie prawnej z dotychczasowej na **„Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.¹⁾) w związku z art. 229 pkt 3 i art. 239 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2010 r., Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.²⁾) oraz § 2 pkt 1 i § 13 pkt 3 uchwały nr XXXVII/2436/05 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawie organizacji przyjmowania, rozpatrywania oraz załatwiania skarg i wniosków (Biuletyn Urzędowy Rady Miejskiej Wrocławia Nr 5, poz. 149) Rada Miejska Wrocławia uchwala, co następuje:”**

- w § 1 dodać wyrazy na końcu zdania **„i podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w uchwale nr XXVI/613/12 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 17 maja 2012 r.”;**

3) skargi pani [REDAKTURA] na Prezydenta Wrocławia - **druk nr 1112/13.** Pismem z dnia 8 marca 2013 r. pani [REDAKTURA] (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę na Wiceprezydenta i Prezydenta Wrocławia. Skarżąca wskazała, iż w dniu 31 marca 2011 r. komornik eksmitował ją z zajmowanego lokalu przy [REDAKTURA] we Wrocławiu do lokalu przy ul. [REDAKTURA] we Wro-

clawiu. Podkreśliła ponadto, iż na dwa lata przed orzeczeniem eksmisji przez sąd, w dniu 22 kwietnia 2004 r. złożyła w Wydziale Lokali Mieszkalnych wniosek o zawarcie umowy najmu lokalu mieszkalnego mniejszego, równorzędnego w zamian za dotychczas zajmowany, na który nie uzyskała odpowiedzi. W ocenie Skarżącej przydzielony lokal socjalny przy ul. [REDAKTOWANO] we Wrocławiu przypomina „szczurownię” i „norę”, w którym kuchnia uległa zagrzybieniu. W końcowej części pisma Skarżąca złożyła wniosek o przydzielenie innego lokalu socjalnego wyposażonego w łazienkę oraz toaletę, niekoniecznie położonego we Wrocławiu. W odpowiedzi na skargę, pismem z dnia 9 kwietnia 2013 r. zostało przedstawione stanowisko Prezydenta Wrocławia. Wskazano w nim, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków z dnia 15 marca 2006 r. nakazano Skarżącej wraz z rodziną opuszczenie, opróżnienie i wydanie Spółdzielni Mieszkaniowej „INCO” we Wrocławiu lokalu położonego przy ul. [REDAKTOWANO]. Jednocześnie Sąd wstrzymał wykonanie eksmisji wobec państwa [REDAKTOWANO] do czasu złożenia im przez Gminę Wrocław oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. W dniu 6 lipca 2010 r. zostało zawarte porozumienie pomiędzy Spółdzielnią Mieszkaniową „INCO” i Gminą Wrocław, w którym Gmina zobowiązała się wskazać lokal przy ul. [REDAKTOWANO] we Wrocławiu, z przeznaczeniem na lokal socjalny dla państwa [REDAKTOWANO]. Zapewniony lokal spełniał wymogi określone w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (dalej: „Ustawa”). Ponadto w ocenie Prezydenta Wrocławia bezprzedmiotowym było rozpatrywanie sprawy zamiany lokalu zajmowanego przez państwa [REDAKTOWANO] na podstawie wniosku z dnia 22 kwietnia 2004 r., gdyż w oparciu o obowiązujące wówczas regulacje o zamianę mogły wnioskować tylko osoby posiadające tytuł prawny do zajmowanego mieszkania tj. najemcy, członkowie spółdzielni, właściciele, a państwo [REDAKTOWANO] jego wymogu nie spełnili. W odniesieniu natomiast do stanu technicznego lokalu socjalnego położonego przy ul. [REDAKTOWANO] we Wrocławiu, wskazano, że kwestia ta była weryfikowana przez właściwe służby techniczne, które ustaliły, iż mieszkanie zostało zawilgocone i zagrzybione w wyniku jego nieprawidłowej eksploatacji przez lokatorów w związku z czym wszystkie prace związane z usunięciem skutków powyższego obciążają najemcę. Z uwagi na powyższe skarga uznana została za bezzasadną. W odniesieniu do wniosku Skarżącej z dnia 22 kwietnia 2004 r. złożonego w Urzędzie Miejskim Wrocławia Wydziale Lokali Mieszkalnych i Użytkowych, w ocenie Komisji, istotne znaczenie ma fakt, iż dotyczył on zamiany lokalu mieszkalnego dotychczas zajmowanego na inny lokal wchodzący w skład zasobu mieszkaniowego Gminy Wrocław, a nie przyznania lokalu socjalnego. Zgodnie bowiem z treścią § 17 uchwały Rady Miejskiej Wrocławia nr L/1744/02 z dnia 4 lipca 2002 r. w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu Gminy Wrocław, obowiązującej w czasie składania w/w wniosku przez Skarżącą, wystąpienie o zamianę lokali przysługuje jedynie osobom posiadającym tytuł prawny do zajmowanego lokalu. Tymczasem jak wynika ze stanu faktycznego sprawy z powodu zalegania z płatnościami na rzecz spółdzielni mieszkaniowej członkostwo w spółdzielni państwa [REDAKTOWANO] wygasło, w związku z czym utracili oni tytuł prawny do zajmowanego lokalu, co następnie potwierdził fakt wydania przez Sąd Rejonowy wyroku nakazującego opuszczenie zajmowanego lokalu. W związku z powyższym wniosek Skarżącej z dnia 22 kwietnia 2004 r. nie mógł zostać rozpatrzony pozytywnie. Na skutek wykonania wyroku Sądu Rejonowego Skarżącej został przyznany lokal socjalny przy ul. [REDAKTOWANO] we Wrocławiu. Skarżąca w sposób ogólny, negatywny wyraziła się na temat stanu przekazanego jej lokalu, a jedynym sprecyzowanym zarzutem, była kwestia zagrzybienia kuchni. Biorąc pod uwagę wyjaśnienia złożone przez Prezydenta Wrocławia, oraz brak uwag Skarżącej w tym przedmiocie w momencie przekazywania jej lokalu, w ocenie Komisji, należy uznać skargę w tym zakresie za bezzasadną. Fakt pogorszenia stanu zajmowanego lokalu, poprzez doprowadzenie do jego zagrzybienia, a ponadto wypełnienie przez lokal wskazany Skarżącej wszystkich wymogów stawianych lokalowi socjalnemu w Ustawie, sprawia, że wniosek Skarżącej o przyznanie innego lokalu socjalnego nie stwarza obowiązku po stronie Gminy Wrocław do jego uwzględnienia. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4,

przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

4) skargi pani [REDAKTED] na Komendanta Straży Miejskiej – **druk nr 1108/13**. Pismami z dnia 5 lutego oraz 11 marca 2013 r. Pani [REDAKTED] (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargi na nierzetelne i nieprofesjonalne przeprowadzenie kontroli przez Straż Miejską na terenie zakładu nagrobkowego przy ul. [REDAKTED] we Wrocławiu na zlecenie Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego we Wrocławiu. Skarżąca wskazała, iż Straż Miejska nie wykonała w sposób właściwy kontroli zleconej przez Powiatowego Inspektora Sanitarnego, w celu wyjaśnienia samowoli budowlanej związanej z wybudowaniem nielegalnego komina, z którego wydobywają się trujące spaliny uniemożliwiające normalną egzystencję mieszkańców okolicznych bloków. W ocenie Skarżącej, działania podjęte przez strażników miejskich całkowicie pominęły sprawę „nielegalnego komina” i „wydobywającego się z niego śmierdzącego dymu”, skupiono się natomiast na „wymyślonym przez siebie zadaniu” dotyczącym „działalności zakładu nagrobkowo-kamieniarskiego”. Do skargi z dnia 5 lutego 2013 r. załączono trzy fotografie dymiącego komina. W odpowiedzi na w/w skargi Straż Miejska Wrocławia pismami z dnia 5 marca oraz 2 kwietnia 2013 r. wskazała, iż w związku z pismem Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego we Wrocławiu HK-ŁK-063-224/12 z dnia 31 grudnia 2012 r. dotyczącym kontroli zakładu nagrobkowo-kamieniarskiego przy ul. [REDAKTED] we Wrocławiu w zakresie występowania uciążliwości wynikających z zadymienia osiedla na skutek nieodpowiedniego komina, strażnicy miejscy dwukrotnie, tj. 16 stycznia oraz 4 lutego 2013 r., przeprowadzili czynności kontrolne. W czasie kontroli nie stwierdzono popełnienia przez właściciela zakładu wykroczeń polegających na termicznym przekształcaniu odpadów, określonych w ustawie o odpadach. Przeprowadzone czynności obejmowały sprawdzenie rodzaju materiału spalanego w palenisku oraz ustalenie posiadania wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Wewnętrzna lustracja budynku wykazała, że jest on ogrzewany kominkiem, a materiałem używanym do opału jest czyste drewno. Zewnętrzna lustracja potwierdziła natomiast wydobywanie się z komina jasnego dymu, bez uciążliwego zapachu oraz zadymiania terenu. W odniesieniu do podnoszonego w skargach faktu użytkowania komina bez uzyskania zgody Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego, wyjaśniono, iż Straż Miejska w tym zakresie nie posiada uprawnień ustawowych, w związku z czym ten element skargi nie był przedmiotem czynności sprawdzających. Ze względu na powyższe stwierdzono bezzasadność skarg. Komisja podziela stanowisko zajęte w niniejszej sprawie przez Straż Miejską Wrocławia, co oznacza, że skarga nie znajduje uzasadnienia. Straż Miejska Wrocławia w związku z pismem Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego dokonała bowiem w sposób prawidłowy i rzetelny czynności sprawdzających w zakresie uprawnień powierzonych jej ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (Dz.U.1997.123.779 z późn. zm.). Brak potwierdzenia okoliczności podnoszonych w skargach z dnia 5 lutego oraz 11 marca 2013 r. musiał skutkować zakończeniem postępowania w niniejszej sprawie na etapie czynności kontrolno-sprawdzających. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

5) skargi pana [REDAKTED] na Komendanta Straży Miejskiej – **druk nr 1109/13**. Pismem z dnia 17.12.2012 r., Pan [REDAKTED] (dalej: „Skarżący”) złożył skargę skierowaną do Prezydenta Miasta Wrocławia na działalność Komendanta Straży Miejskiej we Wrocławiu (zw. dalej „Komendantem”). Skarżący podniósł zarzut niewłaściwego, obraźliwego zachowania przez funkcjonariusza Straży Miejskiej prowadzącego postępowanie wyjaśniające, (zw. dalej „funkcjonariuszem”) w sprawie o wykroczenie - przekroczenie dopuszczalnej prędkości o 46 km/h przy ul. Śleźnej, przez kierującego pojazdem Mercedes, o nr rej. [REDAKTED] potwierdzonego zdjęciem z fotoradaru. W przedmiotowej sprawie funkcjonariusz wymagał od Skarżącego wskazania osoby prowadzącej w/w pojazd, pod sankcją skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, co stanowiło wg. Skarżącego szantaż. Ponadto funkcjonariusz nie poinformował Skarżącego o przysługującym mu uprawnieniu przyjęcia mandatu za niewskazanie kierującego pojazdem. W związku z powyższym Skarżący wystosował skargę do Komendanta na postępowanie

nie funkcjonariusza. Skarga ta została, zdaniem skarżącego, potraktowana „szablonowo”, a brak reakcji Komendanta na impertynenckie zachowanie funkcjonariusza godzi w dobre obyczaje. Ponadto Komendant nie uwzględnił wniosku o wstrzymanie skierowania rzeczzonej sprawy do Sądu do czasu rozstrzygnięcia zaistniałej sytuacji. Powyższe okoliczności sprawiły, iż skarga na Komendanta oraz podlegającego mu służbowo funkcjonariusza stała się, zdaniem Skarżącego, konieczna i uzasadniona. Stanowisko w przedmiocie skargi zajął Komendant Straży Miejskiej we Wrocławiu w piśmie z dnia 14 marca 2013 r., w którym odwołał się do treści art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Strażach Gminnych (Dz. U. z 1997 r., Nr 123, poz. 779 z późn. zm.), który stanowi, iż udzielanie pouczeń, zwracanie uwagi, ostrzeganie lub stosowanie innych środków oddziaływania wychowawczego, a także dokonywanie czynności wyjaśniających, kierowanie wniosków o ukaranie do sądu, oskarżania przed sądem i wnoszenia środków odwoławczych - w trybie i zakresie określonych w ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 106 poz. 1148) należy do praw Strażników Miejskich. Komendant w przedmiotowym piśmie, podniósł, iż Skarżący był już karany mandatem karnym za takie samo wykroczenie, tj. nie wskazał osoby prowadzącej pojazd w dniu 20.04.2012 r., widocznej na zdjęciu wykonanym przez fotoradar. Zdaniem Komendanta, funkcjonariusz miał prawo - po wezwaniu Skarżącego do wskazania kierowcy prowadzącego jego pojazd - skierować sprawę na drogę postępowania sądowego. Ponadto Komendant podniósł, iż fakt złożenia skargi na czynności funkcjonariusza nie mógł mieć wpływu na skierowanie wniosku o ukaranie do Sądu. Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, dotyczącego rzekomo niewłaściwego zachowania funkcjonariusza wobec Skarżącego, Komendant stwierdził, iż fakt ten nie miał miejsca. Zachowanie funkcjonariusza było profesjonalne, a poinformowanie Skarżącego o możliwości skierowania wniosku o ukaranie do Sądu w razie nie wskazania kierującego pojazdem nie tylko nie było szantażem, ale obowiązkiem funkcjonariusza. Zdaniem Komisji skarga wniesiona przez Skarżącego jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Zarzut niewłaściwego, impertynenckiego zachowania funkcjonariusza nie znajduje potwierdzenia w okolicznościach faktycznych i dowodach zgromadzonych w sprawie. Komendant przeprowadził w tej kwestii postępowanie wyjaśniające, o czym Skarżący został poinformowany. Ponadto na mocy obowiązujących przepisów brak jest możliwości wstrzymania wniosku o ukaranie do Sądu wskutek wniesienia skargi do Komendanta przez obwinionego. Zarzut braku reakcji Komendanta na w/w Skargę jest więc całkowicie nietrafiony. Bezsprzecznym jest, iż Skarżący, będąc właścicielem pojazdu Mercedes, o nr rej. [REDAKTOWANO] ponosi pełną odpowiedzialność za brak wskazania na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie ma mocy art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń. Zdaniem Komisji należy przychylić się do stanowiska Komendanta Straży Miejskiej we Wrocławiu zawartym w piśmie z dnia 14.03.2013 r. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za - 4, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

6) skargi Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. [REDAKTOWANO] na Dyrektora Zarządu Zasobu Komunalnego - **druk nr 1110/13**. Pismem, które wpłynęło do Biura Rady Miejskiej Wrocławia w dniu 22 marca 2013 r. mieszkańcy budynku przy ul. [REDAKTOWANO] we Wrocławiu (dalej: „Skarżący”) złożyli skargę na Dyrektora Zarządu Zasobu Komunalnego oraz Dyrektora Wydziału Lokali Mieszkalnych Urzędu Miejskiego w związku z zaniechaniem podejmowania jakichkolwiek skutecznych działań w stosunku do najemców lokalu gminnego przy ul. [REDAKTOWANO], którzy w ocenie Skarżących zakłócają mir domowy. Mieszkańcy Wspólnoty wskazali, iż wielokrotnie informowali w/w instytucje o licznych aktach wandalizmu, dewastacji, zakłócania ciszy nocnej, które pozostały bez właściwej reakcji. W odpowiedzi na skargę, Zarząd Zasobu Komunalnego, pismem z dnia 5 kwietnia 2013 r. wyjaśnił, iż nie pozostawia bez reakcji spraw związanych ze skargami na niewłaściwe zachowania mieszkańców lokali gminnych i podejmuje działania interwencyjne w zgodzie z przepisami prawa. Ponadto wskazano czynności, które zostały podjęte w niniejszej sprawie, tj. przeprowadzenie wizji lokalnych, przeprowadzenie rozmowy dyscyplinującej oraz przesłanie wezwań do przestrzegania regulaminu porządku domowe-

go najemcom lokalu [REDAKTOWANO] zwrócono się do Policji o przekazanie dokumentacji z interwencji podjętych w stosunku do użytkowników lokalu [REDAKTOWANO] powiadamiano Wydział Lokali Mieszkalnych Urzędu Miejskiego Wrocławia o skargach mieszkańców. W ocenie Komisji, instytucje reprezentujące Gminę Wrocław, jako właściciela wynajmowanego lokalu zlokalizowanego we Wrocławiu przy ul. [REDAKTOWANO] w sposób właściwy, zgodny z zasadami współżycia społecznego reagowały na skargi mieszkańców w niniejszej sprawie, pomimo, iż takiego obowiązku, w zaistniałym stanie faktycznym, żadne przepisy prawa na gminę nie nakładają. Należy podkreślić, iż Skarżącym przede wszystkim przysługuje uprawnienie wystąpienia na drogą sądową przeciwko najemcom lokalu [REDAKTOWANO] którzy zakłócają korzystanie z ich nieruchomości ponad przeciętną miarę poprzez, wskazane przez Skarżących, generowanie hałasu, zakłócanie spokoju, dewastacje. Skarżący mogą żądać przywrócenia stanu zgodnego z prawem i zaniechania dalszych naruszeń na podstawie art. 222 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U.1964.16.93, z późn. zm., dalej: „k.c.”), a w przypadku gdy zakłócenia wywołują ponadto szkodę, to wówczas mogą dochodzić odszkodowania na podstawie przepisów art. 415 i następnego k.c. Skarżący mogą również w stosunku do w/w osób, zawiadomić Policję lub Straż Miejską o popełnieniu wykroczenia z art. 51 ew. art. 124 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz.U.2010.46.275 j.t. z późn. zm.). Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

7) skargi Stowarzyszenia Zrzeszenie Aktywistów na rzecz budowy i eksploatacji Dróg w Polsce na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta – **druk nr 1111/13**. Pismem z dnia 12 lutego 2013 r. Stowarzyszenie „Zrzeszenie Aktywistów na rzecz budowy i eksploatacji Dróg w Polsce” (dalej: „Skarżący”) złożyło skargę na zaniedbanie, nienależyte, przewlekłe biurokratyczne wykonywanie zadań przez Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta (dalej: „Dyrektor ZDIUM”). Skarżący wskazał, iż rzeczona skarga była konsekwencją bezczynności Dyrektora ZDIUM w zakresie przeciwdziałania degradacji barierek zabezpieczających, istniejących w ciągu ul. Podwale (od Pl. Jana Pawła II do Pl. Orłąt Lwowskich.). Pismem z dnia 29 października 2012 r. Skarżący zwrócił się do Dyrektora ZDIUM z zapytaniem, o wyjaśnienie kwestii braku przeciwdziałania degradacji barierek zabezpieczających, istniejących w ciągu ul. Podwale (od Pl. Jana Pawła II do Pl. Orłąt Lwowskich.). Podniósł on, że możliwość taka przysługuje mu w trybie zapytania o informację publiczną, w oparciu o przepisy art.2 ust.1 oraz art. 10 ust.1 ustawy z dnia 06 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej. Skarżący w przedmiotowym piśmie zwrócił się także z pytaniem o szacowane koszty naprawy barierek zabezpieczających. Na przedmiotowe pismo nie została, zdaniem Skarżącego, udzielona wyczerpująca odpowiedź. Nie poskutkowało ono również podjęciem działań w postaci konserwacji / wymiany barierek zabezpieczających. Ponadto na kolejne pismo, wystosowane dnia 28.11.2012 r. Dyrektor ZDIUM w ogóle nie odpowiedział. W piśmie tym Skarżący zadał szereg pytań dotyczących kosztów naprawy barierek, podstawy prawnej do usunięcia barierek, a także kosztów społecznych ich likwidacji. Zaniechanie wymiany barierek ochronnych stanowi, zdaniem Skarżącego, nie tylko naruszenie przepisów ustawy o ruchu drogowym, ale także zagraża bezpieczeństwu Wrocławian – zarówno pieszych jak i kierujących pojazdami. Wobec powyższego Skarżący wskazał, iż koniecznym było złożenie Skargi na podstawie art.227 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U.2000.98.1071 j.t. z późn. zm., dalej: „k.p.a.”), w zw. z 229 pkt. 3 k.p.a. oraz § 2 pkt.2 uchwały nr XXXVII/2436/05 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawie organizacji, przyjmowania oraz załatwiania skarg i wniosków. Odpowiedzi na skargę udzielił Zastępca Dyrektora ds. eksploatacji ZDIUM pismem z dnia 19 marca 2013 r., w którym wyjaśnił, iż barierki ochronne, których dotyczy skarga były wielokrotnie przedmiotem działań konserwacyjnych. Ponadto ZDIUM planował już od roku 2011 ich wymianę na nowe bariery. Planowany budżet tej inwestycji wyniósł ok. 450.000,00 zł. Kwota ta była zbyt wysoka aby ZDIUM mógł ją w całości sfinansować z własnych środków. W związku z tym przedstawił wniosek o możliwość etapowego wykonywania prac oraz przyznanie dodatkowych środków na ten cel Departamentowi Infrastruktury i

Gospodarki Urzędu Miejskiego, który to odrzucił rzeczony wniosek zalecając systematyczny demontaż barier bez ich odtwarzania. Stanowisko to podzielił także Wydział Inżynierii Miejskiej jako Organ Zarządzający Ruchem. Wydał on decyzję o demontażu barier ochronnych. Ponadto w roku 2011 kwestia naprawy rzeczonych barier była przedmiotem obrad Komisji Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego, gdzie zadecydowano o ich demontażu. Zastępca Dyrektora ds. Eksploatacji ZDIUM podniósł w piśmie 19 marca 2013 r. ponadto, iż pismo Skarżącego z dnia 28.11.2012 r. zostało doręczone ZDIUM dopiero wraz ze skargą, dlatego nie było możliwości udzielenia na nie odpowiedzi. Zdaniem Komisji w zaistniałej sytuacji faktycznej nie miało miejsca przewlekłość, biurokratyczne załatwianie spraw przez Dyrektora ZDIUM, gdyż jeszcze przed wniesieniem pierwszego pisma przez skarżącego, dotyczącego konserwacji barier zabezpieczających istniejących w ciągu ul. Podwale, wykonał on wyceny rzeczonych prac na kwotę 450.000,00 zł. W związku z brakiem środków na realizację prac remontowych ZDIUM na jednym z cyklicznych spotkań dotyczących bieżących zadań eksploatacyjnych jednostek miejskich, odbywających się w Departamencie Infrastruktury i Gospodarki Urzędu Miejskiego, złożył wniosek o możliwość etapowego wykonania prac i przyznanie na ten cel dodatkowych środków. Następnie złożono wniosek o wymianę rzeczonych barier do Wydziału Inżynierii Miejskiej. Sprawa ta była także przedmiotem obrad Komisji Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego. Dyrektor ZDIUM podjął więc wszelkie środki mające na celu poprawę bezpieczeństwa poprzez konserwację barier. Brak realizacji zamierzonego planu wynikał z decyzji Wydziału Inżynierii Miejskiej, który to nakazał sukcesywny demontaż barier bez ich odtwarzania z przyczyn finansowych. Poza przedmiotem niniejszej opinii pozostaje rozstrzygnięcie, czy pismo z dnia 28.11.2012 r. zostało skutecznie doręczone Dyrektorowi ZDIUM czy też nie. Istotnym faktem jest, iż na większość pytań Skarżącego już wcześniej udzielono odpowiedzi. Zgodnie zaś z art. 239 § 1 k.p.a. w przypadku gdy skarga była bezzasadna, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności organ właściwy miał prawo podtrzymać swoje dotychczasowe stanowisko bez zawiadamiania skarżącego. Przepis ten zapobiega bowiem wielokrotnemu wnoszeniu skarg o tej samej treści. Pytanie, które w pierwszym piśmie skarżącego nie zostało zawarte - dotyczące kosztów społecznych usunięcia barier i argumentacji przeciwko ich usunięciu wyczerpują znamiona wniosku, przewidzianego w przepisie art. 241 k.p.a. Nie powinny być zaś przedmiotem skargi. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem doktryny „wniosek dotyczy zdarzenia przyszłego, niedokonanego”, a takim z pewnością jest planowany demontaż barier ochronnych (por. B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks Postępowania Administracyjnego. Komentarz. wyd. 10, Warszawa 2009). Ponadto zarzut dotyczący naruszenia art.2 oraz art. 10 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. z 2001 r. Nr 112 poz.1198 z późn. zm.), zw. dalej „ustawą o informacji publicznej” jest całkowicie chybiony. Przepis art. 10 w/w ustawy stanowi bowiem, iż: „Informacja publiczna, która nie została udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej lub centralnym repozytorium, jest udostępniana na wniosek. Informacja publiczna, która może być niezwłocznie udostępniona, jest udostępniana w formie ustnej lub pisemnej bez pisemnego wniosku.” Zgodnie z poglądami judykatury za informację publiczną należy uznać informacje wytworzone przez władze publiczne oraz osoby pełniące funkcje publiczne oraz inne podmioty, które wykonują funkcje publiczne lub gospodarują mieniem publicznym (komunalnym bądź Skarbu Państwa), jak również informacje odnoszące się do wspomnianych władz, osób i innych podmiotów, niezależnie od tego, przez kogo zostały wytworzone [por. wyrok NSA z dnia 30 października 2002 r., II SA 181/02; wyrok NSA z dnia 20 października 2002 r.]. Przedmiot pytań skarżącego (zawarty w pismach z dnia 29.10.2012 r., oraz z 28.11.2012r) nie stanowi zdaniem Komisji informacji publicznej. Jedynie pytanie dotyczące kosztów naprawy barier mogłoby stanowić taką informację. Ponadto, istotnym jest, iż w piśmie z dnia 09.11.2012 r. Dyrektor ZDIUM poinformował skarżącego o możliwości elektronicznej rejestracji i monitorowania zgłoszeń zewnętrznych, który pozwala na zgłoszenie takich właśnie awarii, jak zniszczone barierki zabezpieczające. Ponadto w stanowisku do skargi udzielono szczegółowej odpowiedzi na wszystkie zadane przez skarżącego pytania, udostępniając dodatkowo dokumenty, (stanowiące informację publiczną) - Plan zadań eksploatacyj-

nych na rok 2011 oraz protokoły nr 28 i 29 z narad Komisji Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego. Podsumowując, bezsprzecznym jest iż w zaistniałym sporze Dyrektor ZDIUM nie wykazał się bezzecznością oraz nie dopuścił się obrazy przepisów ustawy o informacji o informacji publicznej. Skarga wniesiona przez skarżącego jest więc bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

8) skargi pana [REDAKTOWANO] na Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy i Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej – **druk nr 1114/13**. Pismem z dnia 24 stycznia 2013 r. pan [REDAKTOWANO] (dalej: „Skarżący”) złożył skargę skierowaną do Wojewody Dolnośląskiego, w której podniósł naruszenie jego dóbr osobistych, a także wykluczenie społeczne jego osoby. Skarżący wskazał, iż od stycznia 2009 r. pismami do Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy oraz Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej wnosił o wypłatę zasiłku dla bezrobotnych, przyznanie komputera wraz z dostępem do internetu, opłacanie składki emerytalno-rentowej do ZUS oraz o pomoc w uzyskaniu pracy. Skarżący wskazał, iż od 1997 r. jest bezrobotnym z orzeczoną grupą niepełnosprawności i w chwili obecnej pozostaje bez środków do życia. Swoje żądanie dotyczące komputera z dostępem do internetu uzasadnił faktem, iż wielu pracodawców poszukuje pracowników wystawiając swoje oferty przez internet, co powoduje, iż nie jest w stanie skutecznie poszukiwać pracy. Brak pozytywnego rozpoznania pism, według Skarżącego, narusza jego dobra osobiste, powoduje wykluczenie społeczne i zadłużenie majątkowe, oraz zmusza go do głodowania. Następnie pismem z dnia 14 marca 2013 r. Skarżący wniósł o stwierdzenie bezzeczności Powiatowego Urzędu Pracy w przedmiocie przekazania skargi z dnia 24 stycznia 2013 r. zgodnie z żądaniem w nim zawartym oraz o rozpoznanie tejże skargi przez Wojewodę Dolnośląskiego, Marka Skorupę. Odpowiedzi na powyższą skargę udzielił Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej we Wrocławiu (dalej: „MOPS”) oraz Powiatowy Urząd Pracy (dalej: „PUP”), każde w zakresie swojej właściwości. Dyrektor MOPS pismem z dnia 22 marca 2013 r. wyjaśnił, iż Skarżący konsekwentnie utrudnia przeprowadzenie przez pracownika socjalnego rodzinnego wywiadu środowiskowego, który jest obowiązkową czynnością przewidzianą przepisami o pomocy społecznej, przed wydaniem rozstrzygnięcia. Z obserwacji pracownika socjalnego wynika, iż Skarżący jest osobą czystą, zadbaną, dobrze wyglądającą, ubraną stosownie do pory roku i nic nie wskazuje na to, by był osobą głodującą. Natomiast Dyrektor PUP wskazał, iż Skarżący rejestrował się w charakterze osoby bezrobotnej w PUP pięciokrotnie od 1990 r. i obecnie pozostaje zarejestrowany nieprzerwanie od 2009 r. W przedmiocie zasiłku dla bezrobotnych wskazał, iż żądania Skarżącego nie mogły być pozytywnie rozpatrzone, gdyż nie spełnia on określonych przepisami prawa przesłanek do jego przyznania. Wyjaśnił ponadto, iż okres w którym dana osoba jest zarejestrowana jako bezrobotna nie stanowi automatycznie obligatoryjnej podstawy do naliczania okresów uprawniających do emerytury. Na podstawie bowiem art. 72 ust. 13 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U.2008.69.415 z późn. zm., dalej: „Ustawa”) ustala się i opłaca składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe od zasiłków wypłacanych bezrobotnym. Z uwagi na fakt, iż Skarżący jest osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku nie ma podstaw do tego, aby ustalić i opłacić składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Natomiast zakup komputera, o który wnosil Skarżący, możliwy jest jedynie w przypadku zawierania umowy o dofinansowanie rozpoczęcia działalności gospodarczej dla bezrobotnego, który w ramach środków z funduszu pracy może taką działalność podjąć. Niezależnie od powyższego poinformowano Skarżącego, iż dostęp do sprzętu informatycznego z zapewnieniem internetu możliwy jest za pośrednictwem Klubów Pracy – integralnych części PUP. Skarżącemu udzielana jest także pomoc przy poszukiwaniu pracy, poprzez regularne skierowania na rozmowy kwalifikacyjne do pracodawców, zgodnie z jego kwalifikacjami zawodowymi, orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności oraz przeciwskazaniami lekarskimi. W ocenie Komisji należy zgodzić się ze stanowiskami zarówno Dyrektora MOPS jak i Dyrektora PUP zajętymi w niniejszej sprawie. Zgodnie z wyjaśnieniami złożonymi przez Dyrektora PUP Skarżący nie nabył prawa do zasiłku z tytułu bezrobocia, co w konsekwencji stanowiło o braku podstawy do odprowadzania składki na ubezpie-

czenia emerytalne i rentowe (art. 72 ust. 13 Ustawy). Przyznanie bezrobotnemu jednorazowo środków, w tym np. środków na zakup komputera, możliwe jest jedynie na podstawie art. 46 ust. 1 pkt 2 Ustawy i tylko w związku z podjęciem przez bezrobotnego działalności gospodarczej, czego Skarżący nie uczynił. Ponadto informowano Skarżącego o możliwości korzystania ze sprzętu informatycznego z zapewnieniem internetu za pośrednictwem Klubów Pracy – integralnych części PUP. Biorąc pod uwagę powyższe, a także brak chęci współpracy z pracownikami socjalnymi oraz kierowanie na rozmowy kwalifikacyjne do pracodawców zgodnie z jego kwalifikacjami zawodowymi, orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności oraz przeciwwskazaniami lekarskimi, czynią zadość, zdaniem Komisji, obowiązkom ustawowym nałożonym na PUP oraz MOPS, oraz nie stanowią uzasadnienia dla twierdzeń Skarżącego o wykluczeniu społecznym jego osoby i naruszeniu jego dóbr osobistych. Natomiast w odniesieniu do pisma z dnia 14 marca 2013 r. należy wskazać, iż w zakresie jakim dotyczy bezczynności PUP należy potraktować je jako zażalenie na przewlekłe prowadzenie postępowania uregulowane w art. 37 k.p.a. oraz przekazać organowi wyższego stopnia, jako właściwemu do rozpoznania pisma, tj. Wojewodzie Dolnośląskiemu - zgodnie z art. 10 ust. 7 pkt 2 Ustawy. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

9) wniosku pani [REDAKTOWANE] - **druk nr 1021/13**. W wyniku głosowania (za – 2, przeciw – 2, wstrzymało się – 0 radnych), Komisja nie zajęła stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Ad. IV.

Następnie Komisja zapoznała się z treścią korespondencji:

- 1.** Odpowiedź Pana Zbigniewa Słysza, Komendanta Straży Miejskiej dot. pisma Rady Osiedla Huby z dnia 21 lutego 2013r. w sprawie poprawy bezpieczeństwa wokół żłobka nr 11 przy ul. Hubskiej 39. Komisja po zapoznaniu się z treścią odpowiedzi Komendanta Straży Miejskiej, postanowiła przesłać w/w pismo zainteresowanemu tj. Przewodniczącemu Zarządu Osiedla Huby, Panu Maciejowi Borowskiemu.
- 2.** Pismo Przewodniczącego Rady Miejskiej, Pana Jacka Ossowskiego z dnia 02.04.2013 – BRM.ZPP.0006.1.74.2013.ES, w sprawie procedury i określenia kalendarza w zakresie postępowania dot. udzielenia absolutorium Prezydentowi Wrocławia. Komisja przyjęła treść pisma do wiadomości.
- 3.** Sprawozdanie z efektów pracy organizatora rodzinnej pieczy zastępczej. Komisja przyjęła treść pisma do wiadomości.

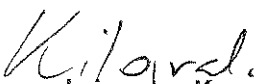
Ad. V.

Komisja przeszła do zatwierdzenia protokołu nr 43/2013, który został przyjęty jednogłośnie.

Ad. VI.

Wolnych wniosków nie zgłoszono.

Następnie Przewodniczący Komisji zaproponował, aby kolejne posiedzenie odbyło się dnia 20 maja 2012r. (poniedziałek) o godz. 15.30, w sali nr 302.

Przewodniczący Komisji
Krzysztof Kilarski

Protokół sporządziła:

Elżbieta

Bocheńska - Zarzycka

